

sanctissima, et cuncto populo Romano laudibus est honoratus. Erat enim gaudium magnum inter Saxonum regem et pontifices de Johannes duodecimi pape ⁷⁷: de accidentia illius et morte in libellum episcopalem repperitur.

38. Genuit autem isdem imperator Otto Saxone, ab amore sui nominis Otto vocatur nomine. Coronatum est autem hisdem Otto secundo a summo pontifice, et sociatum est regnum patris sui (*an.* 967, *Dec.* 25). Fecerunt autem hisdem imperatoris legem, et conclusit in legibus Romanam legem et Langobardiam, et in edictis Langobardorum affigi precepit (*an.* 968, *Oct.* 29). Statimque nuntius transmisit in Constantinopolim, ut de sanguine regale suos natos jungere. Erat autem hisdem imperatoribus potestas firmissimas, et robor eorum in regno italico. Placuit verba imperator Grecorum; gaudebundus effectus, aurum et argentum infinitum cum puella transmiserunt in terra Romania, in ecclesia apostolorum principi corona capitis impositis, et nuptias celebrate, et laudibus decorata, imperatrix Romana effecta est, et secundum Grecorum lingua Pyphanu vocabatur. In saxonique pergunt per magna letitia (*an.* 972).

39. Obiit hisdem Leo papa (*an.* 965). Johannes episcopus Narniensis civitate electus in sede sanctissima propter hoc advocatum est Johannes tertio decimi pape. Romani vero secundum consuetudinem illorum malignam, ejectus papa de Lateranensis palatio, alii percutiebant caput ejus, alii alapas in facies ejus percutiebat, alii nautes nutis ⁷⁸ cruciabantur. Sic cedentes et affligentes in Campanie finibus inclusus, et dicebant Romanis inter se: *Ut non veniant reges Saxones et destruat regnum nostrum, et liberes nostre in captivitate, intercedente Petro apostolo!* Cujus sedis exviduata remanserat.

A Johannes papa fugatus de custodia in Marsorum regione, et sic properantes ostiliter in Sabinensis est ingressus, cum Tuscie finibus ad Roma est reversus: et clero et populo Romano cum ymnis et laudibus obviam ei precesserunt (*an.* 966). Et missa celebrata in ecclesia sancti Petri, in palatio Lateranensis ingressus. Sepius enim pontifex salutabat populum; gaudebat cum Romanos, et epulabatur cotidie. Puto quod dolose animo ejus injuriam sibi vindicandam, turpiter vindicaret. Legatos missus pontifex ab imperatoribus clamide in Saxonia, ut veniret et defenderet sancte Romane ecclesie. Tanta denique gentis Galliarum Italia sunt ingressi, quanta nunc antea et postea non sunt inventi. Ve Roma! quia tantis gentis oppressa et conculcata (*an.* 967, *Jan.*); qui etiam a Saxone rege apprehensa fuistis, et gladiati populi tui, et robor tua ad nichilum redacta est! Aurum et argentum tuum in illorum marsuppiis deportant. Mater fuistis, nunc facta est filia; quod habuisti perdidisti, expoliata es a virtute tua prima, sub tempore Leoni papæ, est conculcata a Julius primus. Celsa tuarum triumphasti gentibus, mudum calcasti, jugulasti regibus terre; sceptrum tenebat et potestas maxima; a Saxone rege expoliata et menstruata fortiter. Sicut per quidam sapientes dicitur, et in storiis tuorum scriptum repperitur. Dudum pugnasti exterorum gentibus, ex omni parte superasti seculum a septentrione usque ad meridiem; a Galearum gentes usurpata, nimium speciosa fuistis. Omnes tua mœnia cum turris et pugnaculi sicuti modo repperitur: Turres tuarum tricenti octoginta una habuistis, turres castellis quadraginta sex, pugnaculi tui sex milia octo centies, portes tue quindecim. Ve civitas Leoniana! dudum capta fuistis, modo vero a Saxonum rege relicta ⁷⁹!

VARIE LECTIONES.

⁷⁷ scil. obitu. ⁷⁸ nates nodis? ⁷⁹ Hic auctor scribendo finem dedit.

DE IMPERATORIA POTESTATE IN URBE ROMA LIBELLUS.

Priscis temporibus imperiale decus effloruit Romæ, sub cujus dominatione diversa consistebant regna, et cui cunctæ gentes propria submittebant colla. Constituit ergo consules, qui cotidiano usu regni gubernacula consilio disponebant. Erant namque distributa officia per senatores et magistratus, prout unicuique ministerium opere competebat. Imperiale vero decus laudibus honoribusque ab omnibus tantummodo extollebatur. Post adventum unigeniti filii Dei et post ascensionis ejus gloriam, Romanum imperium Byzantium se contulit quæ, a Constantino magno cæsare Constantinopolis vocata est. Quæ quia Romano gloriabatur imperio, dicta est Nova Roma,

D sic tamen ut antiqua Roma gloriosa præponeretur cæteris. Euntibus autem apostolis vel successoribus eorum prædicare evangelium secundum divinum præceptum in mundum universum, Romam cæsares revertebantur, diversa tormenta sanctis inferentes, ut diis suis placerent. Unde accidit, ut beatus Petrus, qui prælatus fuerat cæteris a Jesu Christo domino nostro, Romam prædicationis causa veniret, quæ omnium gentium clamabatur domina; quæ catenus sicut multis idolorum simulachris erat seducta, ita plurimis prædicationibus apostolorum aliorumque martyrum exhortationibus cum cæteris conversa. Ubi etiam beatus Petrus et Paulus, doctor gentium

Propterea inventum est, ut omnes majores Romæ essent imperiales homines, tam episcopi quam laici, et omne vulgus pariter cum his faceret fidelitatem imperatori, et ut suus missus omni tempore moraretur Romæ ad deliberandas litigiosas contentiones. Morabatur quippe in palatio sancti Petri; et erat constitutum, quanta et qualia stipendia de palatio ei darentur cotidie. Quod autem reliquom erat de supradictis monasteriis vel patrimoniis, deterebantur affluenter. Tanta nempe imperialis virtus ibi vigeat, ut si in legali judicio minoris vel inscii causa postponeretur, et ille alicujus consilio pedes teneret legati imperatoris, petens ab eo justam legem, et missus adjuraret principes Romanorum dicens: *Per eam fidem, quam domino imperatoris debetis, facite huic homini justam legem*, nemo erat ausus declinare neque ad dexteram neque ad sinistram, etiam si a propinquis (120) pontificis illata esset injuria. Multotiens vero non ante apostolicum, sed in judiciali loco ad Lateranis ⁸², ubi quidam locus dicitur Ad Lupam, quæ mater vocabatur Romanorum (121), ibi judiciariam legem finiebant. Compositiones quoque quæ solebant (122) a malefactoribus, æqualiter dividebantur misso imperatoris et apostolici. Si autem talis culpa erat, ut res scelerata fisco publico subderetur, non ad ecclesiasticam transibat subjectionem, nisi per donativum imperiale præceptum. Si enim aliquis iram incurrebat imperatoris episcopus aut judex Romanus, et licitum esset cæsari venire Romam, veniebat; sin autem, mittebatur dux Spoletinus, comprehendebatur offensor, et ducebatur in exilium. Domus vero illius signabatur annulo regis usque ad ejus consultum, ut si quando reverteretur ad gratiam, haberet propria salva; sin alias, per imperialia precepta distribuebatur militibus. Quod si ad judicis potestatem rejiciebatur quisquam, et cæsaris adhereret clementiæ, mittebatur pro tali negotio legatus ab imperatore, qui diligenter examinaret rei veritatem; et si ejectus propriam haberet culpam, sustineret injuriam.

Hac consuetudine usi sunt Ramoni usque ad Ludovicum magnum ⁸³ imperatorem, Lotharii filium. Hic quia magis Italiam habitare elegit, vicinior factus est Romæ; ubi et ampliori quadam usus est potestate, habens strenuos viros ejus urbis, scientes antiquam imperatorum consuetudinem, et intimantes cæsari. Qui suggerebant illi, repetere antiquam imperatorum dominationem; et nisi ob reverentiam beatorum apostolorum dimitteret, pro certo faceret. Hic etiam princeps Beneventi fines ingressus est et totius Calabriae duobus modis, uno, quod provincia

A esset Italiae, volens totius regni fines suæ vindicare ditioni; altero, eo quod immanissima gens Aggarenorum illa jam tangebatur confinia, capientes quandam urbem quæ vocatur Bari, quam munientes, et multis victualibus implentes, pro refugio habebant. Et ideo a comprovincialibus terræ illius benigne susceptus est.

Præfatus itaque cæsar cum multitudine populi proficiscebatur ad accipiendas easdem gentes. Et ne gravaret eos qui deprædati ab Aggarenis erant, quæsivit solatium Ravennæ; sed quæsivit etiam solatium; quæ vicina erat, Venetiæ, quatenus navali adjutorio fultus posset abundanter ferre Apuliam. Præsidebat (123) namque tunc Ravennati ecclesiæ Johannes archiepiscopus, qui serviens imperatori familiarior erat. Unde invidia ductus Romanus pontifex nomine Nicolaus, exarsit in iram contra illum, vocans eum subdole Romam, ut quasi ecclesiastico judicio posset hunc condemnare, et alterum subrogare. His quippe auditis, archiepiscopus confugit ad reginam Engelbergam, quæ suos legatos direxit apostolico, rogans ut redderet gratiam archiepiscopo. Quod cum impetrare nequiret, suo domino humiliter intimavit, ut gratiam interferret suæ tuitionis archiepiscopo, vetans apostolicum ei nullam inquietudinem facere. Et quia inaudito principe apostolicus excommunicationes in eum protulit, gravis inimicitia inter eos facta est. Erectus est denique regius honor contra apostolicam dignitatem, objiciens ei antiqua patrum statuta: non licere prælato excommunicare episcopum, inconsulto synodali concilio, et quia synodus non a papa, sed ab imperatore vocari deberet. Plurimæ denique irrogationes pro tali occasione illatæ sunt Romano pontifici. Nam Pentapoli beneficiales ordines suis distribuit, præcipiens nullam administrationem impendere Romæ, exceptis suffragiis navali deportatione. Multa enim juvamina imperiales habuerunt fideles. Fecit etiam occupare nonnulla patrimonia in Campaniæ partibus regio usui suorumque fidelium. De prædictis quoque monasteriis cotidiana exigebantur servitia in disco (124) regis per diversos apparatus. Constituit denique consultu Romanorum principum in urbe Roma Arsenium quendam episcopum, sanctitate et scientia adornatum et aposcrisarium sedis Romanæ, deditque illi adjutorem Johannem diaconum et archicancellarium suumque secretarium, qui postea Reatinus episcopus effectus est, unde jam electus erat.

Tempore (125) igitur congruo imperator veniebat Romam (an. 864), et suscipiebatur ab omnibus tam majoribus quam minoribus honorifice; veniebatque

VARIE LECTIONES.

⁸² ita correxi: lateratus ad. ⁸³ qui alias II vocatur a Flacio additum esse videtur.

NOTE.

(120) Vide supra Chronici num. 24.

(121) Vide supra Chronici num. 24.

(122) Solvebantur.

(123) De sequentibus cf. Gesta Nicolai I, capp. 21 sqq.; sed noster nec inde nec ex Annalibus Hin-

cmari pendet.

(124) Id est mensa.

(125) De sequentibus cf. Hincemari Annales an. 864, et Erchenperti. cap. 37.

cum eo jam dictus archiepiscopus Ravenne, nil metuens minas pontificis. Unde evenit major discordia inter papam et imperatorem. Erat quippe imperator in palatio sancti Petri apostoli, et papa ad sanctos Apostolos; cumque omnes illius insidiæ contra regiam dignitatem pro nihilo ducerentur, constituit monachos seu Christo dicatas virgines ex monasteriis Romæ, ut quasi sub obtentu religionis cotidianas celebrarent lætanas per circuitum murorum, et missas canerent contra principes male agentes. His auditis, primarii regis humiliter accedentes ad papam, rogaverunt eum familiariter, ut talia prohiberet; et cum nihil ab eo impetrare possent, reversi sunt mœrentes. Quadam vero die cum quidam milites præfati principis irent ad sanctum Paulum, et reverterentur, accidit eos occurrere talibus lætaniis. Qui instinctu antiqui hostis in iram versi sunt, et pro fidelitate sui senioris vindictam exercuerunt contra illos, percutientes et cædentes graviter cum fustibus, quas manibus deferebant. Qui fugientes projecerunt cruces et iconas, quas portabant, sicut mos est Græcorum, e quibus nonnullæ conculcatæ, nonnullæ diruptæ sunt. Unde et imperator graviter est permotus in iram, et pro qua causa apostolicus mitior effectus est. Profectus est denique idem pontifex ad sanctum Petrum, rogans imperatorem pro suis talia patrantibus; et vix obtinere valuit. Jam itaque inter se familiares effecti sunt. Tamen regia dignitas semper fuit Romæ suisque confinibus, usque ad finem dierum imperatoris, sicut supra prælibatum est. Eo vero infirmante et ad extremum propinquante, quia non habebat filium, voluit sibi succedere Carolummagnum ad suscipienda imperialia sceptrâ. Cum hæc ita geruntur, Romani pontifices semper per oratores litteras⁸⁴ mittebant invitatorias ad Carolum Calvum regem Francorum, invitantes eum clam. Et quia erat in litteris quasi philosophus, rogabant illum supervenire beato Petro et de servitutis jugo ad propriam libertatem reducere

suam ecclesiam, ut quasi per vim ab aliquo esset oppressa.

Talibus evolutis machinationibus, moritur Ludovicus (an. 875). Mittitur statim citatus a Johanne, qui tunc præerat, a⁸⁵ papa legatus ad eundem Carolum, qui nullas veniendo faciens moras, ingressus Italiam petiit Romam (an. 876) Mittitur denique alius missus ab uxore imperatoris Engelberga, vela suis primatibus ad Carolummagnum ostendens ei vota defuncti. Et qui longius erat, noluit⁸⁶ tam cito venire, ut impedire posset iter Caroli Calvi. Qui veniens Romam, renovavit pactum cum Romanis, perdonans illis jura regni et consuetudines illius, tribuens illis sumptus de tribus supradictis monasteriis, id est domini Salvatoris, et beatæ Mariæ semper virginis in Sabinis, atque sancti Andreæ juxta montem Soractis, et de cæteris quam plurimis monasteriis fiscalia patrimonia. Patrias autem Samniæ et Calabriæ simul cum omnibus civitatibus Beneventi eis contulit, insuper ad decorem regni totum ducatum Spoletinum cum duabus civitatibus Tusciæ, quod solitus erat habere ipse dux, id est Aricium et Clusium, quatenus ut is, qui præerat regia vice ante, Romanis videretur post esse subjectus. Removit etiam ab eis regias legationes, assiduitatem vel præsentiam apostolicæ electionis. Quid plura? Cuncta illis contulit quæ voluerunt, quemadmodum dantur illa, quæ nec recte adquiruntur nec possessura sperantur (126).

Fugato itaque isto Carolo præ metu alterius Caroli (127), qui veniebat, infirmatur, antequam de regno egrederetur Italico. Egressus namque vix, defunctus est (an. 877). Ad illo autem die honorificas consuetudines regni dignitatis nemo imperatorum, nemo regum acquisivit; quia aut virtus defuit, aut scientia pro multis regni contentionibus et assiduis divisionibus, unde multa prælia, delationes, et rapinæ fuerunt in regno.

VARLÆ LECTIONES.

⁸⁴ litteras edd. ⁸⁵ aelendum esse videtur. ⁸⁶ fortasse non valuit.

NOTÆ.

(126) Ex Ottonis III diplomate. Vide Mon Germ., Legum t. II, B, 162, lin. 26 (Patrolog., t. CXXXVIII).

(127) Scilicet Crassi.

